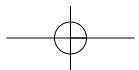
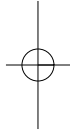

Verloren dochter

Van Helen FitzGerald verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Kleine meisjes
Mijn laatste bekentenis
De duivelskamer
Ex
De donor
De overdosis

Helen FitzGerald

Verloren dochter

Vertaald door
Harmien Robroch

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3485 6

© 2016 Helen FitzGerald

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Harmien Robroch

Oorspronkelijke titel *Viral*

Oorspronkelijke uitgever Faber & Faber Ltd.

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © d3sign/Getty Images

Foto auteur © Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

I

Ik heb twaalf jongens gepijpt in Magaluf.

Tot nu toe hebben 23.096 mensen me dat zien doen. Onder wie misschien mijn moeder, mijn vader, mijn zusje, mijn oma, mijn andere oma, mijn opa, mijn baas, mijn biologie-leraar en James, mijn vriendje van de afgelopen zes weken.

Wrt j? Een sms'je van James, het zoveelste.

Dat ga ik hem niet zeggen. Niemand.

24.143. Mijn netbalcoach misschien, de man van de Spar aan Lang Road. Barry Craig, de buurjongen. *Dat is toch niet...* zegt hij dan in zichzelf op zijn slaapkamer. *Nee!* Inzoomen, op PAUZE drukken. *Is dat? O, mijn god, Su.*

Het incident in de Coconut Lounge brengt het aantal keren dat ik een jongen oraal heb bevredigd op twaalf. Inderdaad, nooit eerder, dus. Zelfs niet toen Greg Jamieson ermee naar me wees toen we in de bosjes stonden tijdens de Duke of Edinburgh Trek. Zelfs James niet, die een paar weken geleden niet verder dan wat gefriemel onder de kleren kwam. Ik ben preutse, maagdelijke Su. Ik ben degene die meestal thuisblijft om te leren en als ik al uitga, ben ik degene die water uitdeelt en chips koopt en de taxi regelt. Ik heb nooit de neiging om grof te zijn en ik vind het niet fijn als anderen dat wel doen, tenzij het de enige juiste manier is om de informatie over te brengen (zoals in de eerste regel bovenaan).

Heb ik echt zo'n spitse kin? Dat kan ik niet zijn. Ik ben niet ordinair of gevaarlijk of een rebel. Leah is de rebel van de familie. Leah is elk weekend dronken. Leah vloekt in zinnen die krachtiger zouden zijn zonder vloeken. Leah heeft het met een heleboel jongens en zelfs volwassen mannen gedaan. Leah zou op dat scherpje moeten staan.

Ik moet mijn telefoon aan de oplader houden, zodat ik het steeds opnieuw kan afspelen. Dat zijn beslist mijn groene bloemetjestopje, mijn haar, mijn mond, mijn ogen. Die kin? Dat ben ik, ja, en mijn moeder en mijn vader hebben het gezien en kijken er misschien op dit moment wel naar.

Het is hier koud. Het is een kamer op de derde verdieping van een tweesterrenhotel van vier verdiepingen aan de rand van Puerto Pollensa. Er staat een klein tweepersoonsbed, er is een raam dat niet open kan en een kleine badkamer waar het zeiknat is, ook al is hij een tijdje niet gebruikt. Het behang bij het plafond bladdert en er zitten drie vochtplekken die niet fijn verdeeld zijn. Het bed staat tegen de muur bij het raam. Een wiebelig nachtkastje staat aan de andere kant. Het enige licht is een energiezuinig peertje dat scheef in de Chinese lantaarn aan het plafond hangt en weinig licht geeft.

Het filmpje is om twintig minuten over drie vanmorgen geüpload door ene Xano. Xano omschrijft zichzelf als een *Britse filmregisseur*. Hij houdt de camera of de telefoon, of wat hij ook gebruikt om me te filmen, niet echt goed vast, dus daar moet hij wel aan werken als hij zichzelf regisseur wil noemen. Xano is de enige gezichtsloze man in het filmpje. Ik tel zevenenveertig mensen in de menigte. Twaalf jongens staan in een kring om me heen, allemaal klaar voor hun beurt. De rest staat achter hen met een drankje in de hand mij aan te moedigen. Een paar telefoons zijn op mij gericht, maar de mensen die ze vasthouden hebben niets gepost, nog niet in elk geval. Ik heb het beeld stilgezet, ik heb screenshots ge-

maakt en ingezoomd, en tot nu toe herken ik vijf mensen in de groep. De propper. Hij heeft zijn shirt uitgetrokken om zijn glimmende gespierde buik en de tatoeage van twee vogels op zijn kale borst te laten zien. Hij was de man die ons naar binnen lokte ('Goedenavond, dames? Gratis drankjes, dames? Jägerbom, dames?') en hij is een van de mensen die hun telefoon op mij hebben gericht. Op een gegeven moment schiet hij in de lach en er spettert wat uit zijn mond. Millie en Natasha staan achterin met een emmer blauwe alcohol tussen hen in. Ze hebben een uitgestreken gezicht, alsof ze bang zijn, maar lurken nog steeds aan hun rietjes, niet bezorgd genoeg om te stoppen met drinken of me tegen te houden. Ik herken de schoenen en de korte broek van een van de jongens in de kring. Ik zie alleen zijn onderste helft. Hij haalt zijn zaakje eruit. Hij is de vijfde ontvanger en zit eraan te trekken uit angst dat het nog steeds klein en zacht is als het zijn beurt is en dat, even kijken, 24.171 mensen zullen weten dat hij een klein gevalletje heeft dat hij niet omhoog kan krijgen. Hij draagt hoge witte gympen tot aan zijn enkels, met witte veters door zwarte veterogen. Zijn korte broek is ook wit en omgeslagen bij de pijpen. Zijn boxersshort is grijs. Hij heet Euan. Millie wilde de derde nacht met hem naar bed, maar hij zei dat ze het helemaal verkeerd deed. Ze was van plan na de Coconut Lounge beter haar best te doen als ze geen leukere kandidaat kon vinden. Hij is nog steeds zacht als ik bij hem ben en, tja, mijn mond verandert daar niets aan, dus Millie staat ergens achterin waarschijnlijk te denken dat ze maar snel iemand anders moet zoeken, want het is onze laatste avond in Maga, haar laatste kans op vakantieseks zonder verplichtingen, en daar heeft ze een penis voor nodig die het doet. Als Euan zijn korte broek dichttrist en afdruipt zet ik het beeld stil. Millie tuurt door de ruimte op zoek naar andere kandidaten. En daar staat Leah, mijn zus. Ze staat helemaal achteraan, tuurt

over schouders, lacht, klapt en roept: ‘Go, go, go!’

Alsjeblieft, waar zit je? Lieverd, wees niet bang. Het komt goed. Laat me weten dat alles goed met je is. Een sms’je van mama, het zeventiende van haar, drieëntwintig van papa, dertien van Woojin, zeven van James, drie van Ashleigh, twee van Jen en niks, niet één, van Leah sinds ik niet ben komen opdagen op het vliegveld van Palma.

Ik vraag me af of mama me vanuit de rechtbank sms’t. Ze is sheriff. Niet zo een met een pistool en een Amerikaans accent, maar met een pruik en een west-Schots accent. Mensen moeten haar aanspreken met ‘My Lady’ en als ze irritant doet, noemt Leah haar zo. Misschien is ze wel thuis en heeft ze voor het eerst sinds haar vader vijf jaar geleden is overleden vrij genomen. Of ze is op het politiebureau. Geeft ze me op als vermist! Misschien probeert ze mijn telefoon wel te traceren!

Ik haal de simkaart en de batterij uit mijn hypermoderne Ri7 en ga erop staan, wat met mijn blote voeten totaal geen impact heeft. Ik buig het kaartje tot het breekt en spoel het door de plee. Ik sta met mijn voeten in anderhalve centimeter ijskoud water terwijl ik kijk hoe de stukjes naar de bodem zinken, maar niet verdwijnen.

Millie had gisteravond zeker gescoord. Leah en Natasha ook. Ik was in mijn eentje wakker geworden op de badkamer-vloer van het driekamerappartement dat we hadden gehuurd. Mijn telefoon was in de verte tekeergegaan: *bzzz, bzzz, bzzz*. Ik moest eerst een paar keer kotsen en was toen in de richting van het geluid gekropen, tot ik de telefoon uiteindelijk terugvond in de gootsteen in de keuken.

Het was Millie. ‘Su, zit je?’

Ik had mijn koffer en het grootste deel van mijn spullen in het vakantieappartement laten staan. Ik was naar de dichtstbijzijnde pinautomaat gerend, had alles gepind wat ik had – op twintig euro op mijn Thomas Cook-rekening na – ge-

bruikte vijftig euro om met een taxi naar de andere kant van het eiland te gaan en de rest om deze kamer een week te huren. Mama heeft connecties. Ze heeft mijn telefoon vast al getraceerd. Ik pak mijn tas en vertrek.

Ik heb geen geld en geen idee waar ik naartoe moet. Bij een bank een paar straten van het hotel pin ik wat ik gisteren nog had – twintig euro – maar als het bonnetje eruit komt, staat erop dat mijn saldo zeshonderd-twintig euro is. Mama is een schat.

Ik pin nog driehonderd euro, koop een honkbalpet en een zonnebril, neem een taxi naar de haven en koop een kaartje voor de eerste boot naar Barcelona, die over twintig minuten vertrekt. Ik weet dat ik mama moet bellen om haar te laten weten dat het goed met me gaat, maar ik kan een gesprek met haar of iemand anders nu niet aan. Ze kan zien dat ik het geld heb opgenomen, dus het is niet zo dat ik haar laat lijden. Ze kan weten dat ik nog leef. Ik ben van plan me schuil te houden tot er een ander filmpje viral gaat. Dat moet dan wel een goeie zijn, zoals dat prachtexemplaar uit 2013 met die tak. In dat filmpje is een tienerjongen zijn vriend aan het filmen met zijn telefoon. Op de achtergrond is de vader van de vriend met zijn nieuwe verjaardagscadeau, een kettingzaag, een tak van een boom aan het zagen omdat die te dicht bij het huis hangt. De moeder van de jongen houdt de ladder vast, maar niet erg goed, want de man verliest zijn evenwicht, tuimelt met zijn dierbare kettingzaag nog in zijn hand omlaag en onthoofd in zijn val zijn vrouw. Dat is het soort Oscarwaardige materiaal dat er te vinden is. Het zal moeilijk worden mijn filmpje te overtreffen. Met een kitten op een trampoline red je het bijvoorbeeld niet en ook niet met een veel te dikke jongen die beroerd staat te dansen in een lelijke onderbroek. Het moet afschuwelijk, ongehoord zijn. Maar ik ben ervan overtuigd dat er uiteindelijk wel iemand is die iets ergers doet dan ik en

dan zak ik op het scherm met zoekresultaten en is er een nieuwe arme sukkel die mijn plaats inneemt in deze oneindige cirkel van schande. Zodra ik van de eerste pagina af ben, bel ik mama, ga ik naar huis, leg ik James alles uit en ga ik studeren. Het komt allemaal wel goed. Ik ben een verstandig meisje en ik weet dat er een goede kans bestaat dat dit voorbijgaat en dat ik het wel overleef.

Want ik ben een doordouwer. Zelfs toen mijn biologische moeder me op een stoep in Seoul had gedumpt kwam het goed. En het was niet zo dat ze me in een relatief veilig baby-luik dumpte. Het zou nog jaren duren voordat predikant Lee Jong-rak een postbus ter grootte van een baby bij de voordeur van het Jusaran-weeshuis in Seoul zou plaatsen, zodat te schande gemaakte meisjes hun vergissing daar konden deponeren; nog jaren voordat de algehele verontwaardiging over zijn oplossing werd geëvenaard met respect. Voor mij geen baby-luik. Ik werd in een rafelige rieten mand zonder voering bij het politiebureau gedumpt met een briefje van mijn moeder in het Koreaans waarin stond: *Zij is Su-Jin. Ik ben zeventien. Zorgt u alstublieft voor haar.*

Ik kreeg het briefje van mama en papa toen ik zes was, nadat ze me hadden uitgelegd dat ik waardevol was omdat zij mij hadden uitgekozen. Alsof ik niet wist dat Leah en ik anders waren. Zij is blank. Zij heeft een normale naam. Mama en papa noemden me tot mijn zesde, tot dat gesprek, altijd Su-Jin. Niet lang daarna vroeg ik of ze het Jin wilden weglaten, omdat ik Su wilde zijn. Sindsdien ben ik Su, behalve voor Leah, die sinds de puberteit een vals kreng is en me Su-Jin noemt, met de nadruk op Jin. Toen we dertien waren, begon ze me ook spleet oog te noemen. Ik heb haar nooit puistenkop genoemd, ook al was ze dat wel. Jemig, wat was mama kwaad toen ze dat voor de eerste en laatste keer hoorde. ‘Dat is geen

woord dat wij gebruiken, jongedame. Het is een kleinerende belasting die gebruikt wordt door mensen die zich bedreigd, zwak en minderwaardig voelen. Zulke mensen noemen we racistisch. Begrijp je dat, Leah? Hier, ik heb wat informatie over het grondgebied Korea voor je afgedrukt en de soevereine staten van Noord- en Zuid-Korea. Zoek op wat “kleinerend” en “racistisch” betekenen en herhaal dat woord nooit meer.’ Leah heeft dat woord nog wel gebruikt, maar nooit waar mama bij was.

Het adoptiebureau gaf het briefje van mijn biologische moeder aan mama en papa toen ze me kwamen halen. Het was met rode pen achter op een servetje geschreven. Papa lijstte het in; hij lijstte ook een vertaalde versie in en hing ze naast elkaar aan mijn muur. Maandenlang was het mijn bedtijdrutueel om, als mama en papa me welterusten hadden gekust, het licht hadden uitgedaan en de deur achter zich dicht hadden getrokken, het licht weer aan te doen, rechtop te gaan zitten en naar dat ingelijste briefje en de vertaling aan de muur te staren.

Mijn naam is Su-Jin.

Mijn moeder was zeventien toen ze me kreeg.

Ze was beleefd. *Zorgt u alstublieft voor haar*, schreef ze.

Ze had een rode pen geleend, of in haar bezit, en kon netjes schrijven. Het servetje was vierkant en wit (nu vergeeld), zoals die van Starbucks.

Mama en papa zeiden dat het politiebureau in Myeongdong was. Ik heb vaak op Street View gekeken. Het is een rood bakstenen gebouw met een gewelfde deuropening. Het ziet er uitnodigend uit; het lijkt eerder op een kunstgalerie. In de straten eromheen zitten winkeltjes (inclusief een Starbucks) en er lopen mensen in spijkerbroek rond. Er zijn neonreclames en etenskraampjes met zeeslakken, pancakes en pittige rijstballetjes, waarvan ik zou willen dat we ze in Schot-

land konden krijgen. De wegen hebben fietspaden. De stoep voor het politiebureau is een vlak stuk beton, dus eigenlijk helemaal geen stoep. En er staat geen rieten mand met een baby. Jarenlang heb ik daar rondgewaard, heb ik de cursor van links naar rechts gesleept, heb ik ingezoomd, ben ik weer teruggegaan en heb ik alles bekeken rond de plek waar mijn biologische moeder me voor het laatst heeft gezien. Voor een vreemdeling, want dat ben ik in feite, die op Myeong-dong neerkijkt, lijkt het een fijne plek. Vrouwen dumpen hier geen baby's, maar drinken er mangomojito's.

Mijn moeder heeft misschien dicht bij die stoep die geen stoep is gewoond. Misschien is ze ernaartoe gelopen, in de regen waarschijnlijk, aangezien ik halverwege de *jangma* ben geboren, het regenseizoen. Er staat geen datum op het briefje, maar een jonge vrijwilliger in het weeshuis wist mama en papa te vertellen dat ik op 2 juli, enkele uren na mijn geboorte, ben gedumpt. Als ze in de buurt woonde, is mijn biologische moeder dus misschien door de regen naar het bureau van Myeong-dong gelopen of ze heeft een heel eind over het fietspad gereden met mij in een draagdoek tegen zich aan of in een rugzak of slingerend in dat rafelige rieten mandje in haar hand. Ik weet alleen dat ik, niet lang nadat mijn moeder dat briefje had geschreven, terecht kwam bij Ruth Oliphant en Bernard Brotheridge (respectievelijk jurist en musicus, uit respectievelijk Glasgow en Oregon) en de meest Angelsaksische, omhooggevallen en tergend lastig hardop te spellen achternaam ooit kreeg.

Een babyluik zou een stuk gaver zijn geweest dan een mandje, en een veel beter verhaal. Ik heb er twee keer over gelogen. Ashleigh en Jen heb ik het verteld in de achtertuin van Peter McAllister. Het was zijn zestiende verjaardagsfeest. Ze gilden allebei: 'O mijn god!', en vonden me veel aardiger dan daar-

voor, omdat ik eerst alleen maar een saaie muts was.

Mama en papa hingen niet alleen dat briefje aan de muur, maar zochten ook contact met een ander echtpaar dat een Koreaans kind had. Eén keer per maand stalden ze Leah bij oma of tante Louise en reden we naar een regenachtige speelplaats of een strand en dan staarden Koreaans Kind nummer 2 en ik elkaar in het zand van het strand of de zandbak aan terwijl onze ouders noedel- en gamjatangrecepten uitwisselden. Na het gesprek op mijn zesde volgden mijn vader en ik ook elke avond een uur Koreaanse les met cd's van Rosetta Stone. Samen herhaalden we:

‘Mijn naam is Su Oliphant-Brotheridge.’

‘Hebt u water?’

‘Het spijt me, ik begrijp het niet.’

En...

‘Waar is het toilet?’

Al die moeite van mijn ouders was bedoeld om ervoor te zorgen dat ik nooit een identiteitscrisis zou hebben, omdat ik alles wist wat er te weten viel over mijn moeder en mijn cultuur, en dat ik, als ik ooit naar Zuid-Korea zou gaan, om water kon vragen en vervolgens zou kunnen vragen waar het toilet was om het weer af te voeren.

Ze adopteerden me na jaren van pogingen om zwanger te worden: vele miskramen, ivf, de hele rataplan. Het proces was kennelijk slopend. In de kast in de woonkamer is een heel album gewijd aan het proces van mijn ophalen en thuisbrengen. Er zit een foto in van de eerste keer dat ze me in het weeshuis zagen. Van mij op de hotelkamer. Van mij in het vliegtuig naar Glasgow. Van mij in de kamer waar ze wekenlang (en met heel veel geld) aan gewerkt hadden, zodat ik me er ‘thuis zou voelen’. Aan een wand hing een enorm schilderij van de Zuid-Koreaanse vlag. Als kind vond ik dat alleen maar eng; het was alsof de blauw-met-rode cirkel naar me knipoog-

de. De vier zwarte tekens eromheen betekenden iets wat ik niet begreep, iets sinisters. Aan een andere muur hing een kaart van Zuid-Korea. Aan de derde muur hingen het briefje van mijn biologische moeder en de vertaalde versie die mijn vader had uitgetypt en uitgeprint in twee zwarte dunne lijstjes. Boven mijn bed hing een schilderij van twee vrouwenhanden met lange nagels van wel zeven centimeter lang die felroze en wit waren gelakt. Er zat een pauwenveer op de pols van de vrouw.

(Tip voor toekomstige ouders van een Zuid-Koreaans kind of wat voor kind dan ook: als je wilt dat je dierbare schatje nachtmerries krijgt, richt de kamer dan in zoals hierboven beschreven.)

Een maand nadat ze mij naar Schotland hadden gehaald, ontdekte mama dat ze zwanger was. Dat schijnt wel vaker voor te komen. Een stel heeft er in geen jaren aan gedacht, er niet naar verlangd, niet getemperatuurd, geen dagen geteld, geen hormonen geïnjecteerd, en opeens: boem.

Leah.

Ze heeft mama's blauwe ogen en papa's donkerbruine haar, maar niemand zegt die dingen, ook al denkt iedereen het. Leah heeft oma's mond en opa's lippen en een blanke huid zoals alle Oliphants en Brotheridges, behalve ik. Mijn huid is wel donker maar niet heel erg, alsof mijn Aziatische tint al die jaren in de regen heeft gestaan, waterig, niets bijzonders, geen kleur, maar ook weer een beetje wel.

Maar die van Leah! Als we vroeger samen in bad zaten, leek mijn huid tegen die van haar zo donker als die van een echte Koreaanse. O, wat boende ik dan.

Het hek naar de veerboot gaat open. Tijd om de zee over te steken en een tijdje te verdwijnen.

2

Ruth Oliphant was gewend een pruik te dragen. Meestal was hij kort en grijs, had hij drie krullen boven elk oor, kostte hij tweeduizend pond (volgens de *Daily Record*) en paste hij bij haar klassieke zwarte rok en rode ambtsgewaad. De pruik die ze nu droeg was felroze, was in een bob geknipt, had een steile pony en paste bij haar laag uitgesneden, strakke zwarte jurkje met de roze 'vrijgezel'-sjerp rond haar lichaam. Met haar tweeënvijftig jaar was ze nog een verdomd lekker wijf. Een goede huid van al dat water drinken en gezond leven. Een slank, gespierd lichaam van al het biologische, vegetarische eten en het dagelijkse fietstochtje van tweeëndertig kilometer van Doon naar de rechtbank in Kilbarchie en weer terug. Mensen moesten erom lachen dat ze in lycra naar haar werk fietste, douchte, en vervolgens in haar 'My Lady'-outfit weer verscheen.

Ze was niet de enige vrijgezel in de overvolle club, maar ze was de enige boven de vijfentwintig, de enige zonder een grote groep snaterende vrouwen om zich heen met eenzelfde sjerp en waarschijnlijk de enige die op het punt stond stiekem iets in het drankje van een man te doen.

'Volgens mij ben je hier verkeerd, dame. Bingo is twee deuren verderop.'

'Jij voelt je toch niet bedreigd door een aantrekkelijke

cougar?’ Ze nam zo sensueel mogelijk een slokje van haar ‘Orgasme’ en leunde naar voren om de man wat inkijsk te bieden.

‘Wie zegt dat jij aantrekkelijk bent?’ Hij keek haar niet aan toen hij dit zei, dus de truc werkte.

‘Dat is gewoon een feit.’ Het had lang geduurd voordat ze deze man had gevonden, en Ruths zoektocht was net zo veranderlijk geweest als haar plan met hem als ze hem eenmaal had gevonden.

‘Mag ik je pruik op?’ Hij streekte haar roze haar en keek haar in de ogen, maar herkende haar niet. Ze glimlachte om zijn ontzaglijke domheid en liet een pilletje in zijn bier vallen.

Nee, hij mocht haar pruik niet op.

Ze was met de middagsessie in de rechtszaal bezig geweest toen haar man had gebeld. Met haar pruik op haar hoofd had ze al drie gevallen van ordeverstoring gehad, waarvan één geval van huiselijk geweld, een mishandeling, gevaarlijk rijgedrag, een inbraak en nog een paar die ze zich nu niet meer kon herinneren. Aan het eind van de middagsessie was ze in een goede bui, dat wist ze nog wel. Michael MacDonald was de strafpleiter geweest in een paar zaken en ze had hem altijd vermakelijk gevonden, al vanaf het eerste moment dat ze hem in de rechtszaal had gezien. Dat was twee jaar geleden toen hij een ongewoon modieuze man van begin twintig had verdedigd. Ruth had de gedaagde bekeken – zijn designerkostuum paste niet bij zijn ordinaire poolbalring – en vanaf dat moment had ze aan hem gedacht als ‘de poolbal’.

‘De gedaagde werd overweldigd door een spontaan, nooit eerder voorgekomen moment van woede,’ had Michael gezegd, ‘toen hij thuiskwam en ontdekte dat zijn partner zijn designeroverhemden aan flarden had gescheurd. Een van de overhemden was een Louis Vuitton van vierhonderdvijftig pond.’

De poolbal had zijn woede getoond door de hond van zijn partner in brand te steken. Zilvergrijze Adonis had niet veel bezwaar gemaakt. Net als de meeste mensen vond hij geweld tegen dieren nog erger dan geweld tegen vrouwen, en hij was niet van plan om in beroep te gaan tegen de achttien maanden cel. Het was een gedenkwaardige zaak voor Ruth om Zilvergrijze Adonis voor het eerst in actie te zien, maar ook vanwege de dreigementen die de poolbal haar na afloop beneden bij de cellen naar het hoofd had geslingerd: ‘Hier krijg ik je nog wel voor, kutwif’, en: ‘Ik weet waar je woont’, en: ‘Ik zou maar uitkijken als ik jou was.’ Ruth had besloten om de gedempte stemmen te negeren, ervan overtuigd dat de bewakers hem wel rustig zouden krijgen, en was verdergegaan met de sessie.

Kort na deze eerste ontmoeting met Zilvergrijze Adonis had Ruth hem tot haar verrassing zien zingen tijdens een opvoering van *The Pirates of Penzance* door de East Kilbride Gilbert and Sullivan’s Society. Ze had moeten toegeven dat de rol van een moderne generaal-majoor hem op het lijf was geschreven. Hij was buitengewoon charismatisch, en vandaag al helemaal, zo leek het. Ruth glimlachte nooit in de rechtbank, maar daar had ze moeite mee toen ze luisterde hoe hij sprak over de laatste gedaagde van de sessie, een kleine, graatmagere jongen van eenentwintig die Barry Andrew Malone heette en die er op de een of andere manier in was geslaagd zich in een pak te wurmen dat drie maten te klein was.

‘Meneer Malone heeft een oppositioneel-opstandige gedragsstoornis, My Lady.’ MacDonald gebaarde naar de sukkel van een gedaagde, wiens grijze mouwen zeker zeven centimeter te kort waren en die eruitzag alsof hij iedereen in de zaal wilde slaan. ‘Dit is een erkende stoornis, die inhoudt dat hij geneigd is opstandig te zijn en vaak ruzie zoekt. In lekentermen, My Lady, is bij meneer Malone klinische ondeugend-

heid vastgesteld. Op de middag in kwestie had hij bijzonder veel last van ondeugendheid en wilde hij niet in de rij bij bakkerij Greggs aan Queen Street staan wachten. My Lady, ten tijde van het vermeende incident had de gedaagde dringend behoefte aan een pasteitje met ui en kaas. Het was drie uur 's middags, M'Lady, en hij had nog niet ontbeten of geluncht. Het vermeende slachtoffer sprak de gedaagde aan en zei: "Wacht op je beurt, eikel." MacDonald streek een zilvergrijze lok haar uit zijn gezicht toen hij naar voren leunde om de uitspraak op te lezen. Hierna bracht hij zijn hoofd omhoog en ging verder. 'My Lady, op dat moment stak de psychologische stoornis waar mijn cliënt geen controle over heeft de kop op en daarom, My Lady, gebruikte meneer Malone op de middag in kwestie zijn elleboog om het vermeende slachtoffer, een zekere mevrouw Ellen Dunmore, die als eerstvolgende aan de beurt was bij Greggs en graag twee aardbeien-taartjes wilde bestellen, omver te duwen.'

Ruth beet op haar lip om een glimlach te onderdrukken en sprak emotioneel en zonder opkijken. 'En hij bekent geen schuld?'

'Dat klopt, My Lady.'

De gedaagde stond op toen sheriff Ruth Oliphant dit vroeg, waarop duidelijk werd dat zijn pantalon bij zijn lies akelig strak zat en hij knarsetandde toen de griffier de data voor de rechtszaak opnoemde. Ruth veegde haar papieren bijeen terwijl iedereen opstond en het hoofd boog. Ze vertrok via een achterdeur en moest de hele weg naar haar kamer giechelen.

Ze had twee sms'jes van haar man. 1: *Ruth, bel me zo snel mogelijk*; 2: *Ruth, lieverd, ik sta op de parkeerplaats aan de overkant en wacht op je tot je klaar bent. Kom zodra je dit leest. Ik moet met je praten. Het is dringend. Ik hou van je.*

Bernard was een tedere, lieve man. Vanaf het moment dat ze verliefd waren geworden – in Yosemite – noemde hij haar vaak ‘lieverd’, en bijna elke dag vertelde hij haar dat hij van haar hield, maar zodra Ruth de berichten las, wist ze dat er iets mis was. Haar eerste zorg gold Bernie. Hij was nooit zo’n fitnessfanaat geweest als zij, en hoewel hij niet te dik was, was hij beslist mollig. Afgelopen november had hij geklaagd dat hij een gek gevoel in zijn borst had. Het enige hippie-idee dat hij van zijn ouders had meegekregen was dat hij een hekel had aan ziekenhuizen en medicijnen. Hij weigerde naar de huisarts te gaan, stopte in plaats daarvan met het eten van vet en drinken van alcohol, nam groene thee in plaats van koffie, mediteerde elke ochtend op een matje in zijn muziekkamer en hechtte aan een goede nachtrust. Had Bernie soms een lichte hartaanval gehad? Stond hij op haar te wachten op de parkeerplaats omdat hij te koppig was om een ambulance te bellen of te bang om zelf naar het ziekenhuis te gaan? Ze liet haar pruik en gewaad op de grond vallen en rende de rechtbank uit naar de parkeerplaats. Ze kreeg nauwelijks lucht. Onderweg werd ze bang dat het helemaal niet om Bernie ging – hij had niet hiernaartoe kunnen rijden als hij een hartaanval had gehad. Niet een van mijn meisjes, dacht ze. Laat het alsjeblieft niet een van mijn meisjes zijn.

Toen Bernard haar uitlegde wat er werkelijk aan de hand was – dat er een vunzig filmpje van haar dierbare oudste dochter overal op internet te zien was en dat ze niet samen met Leah naar huis was gevlogen – slaakte Ruth een enorme zucht van verlichting en zei: ‘Goddank.’

Bernard begreep haar opluchting niet en verhief voor het eerst sinds zijn hartkloppingen in november zijn stem: ‘God-dánk?’

Ze hield haar stem laag en zacht: ‘Ik dacht dat je me ging vertellen dat een van beiden dood was.’

‘Sorry, maar dit...’ Hij keek met rode, dikke ogen van het huilen naar de telefoon in zijn hand.

Ruth pakte de telefoon. ‘Is het moeilijk te vinden?’

Bernard liet zijn hoofd op het stuur zakken. ‘Je hoeft alleen maar “Magaluf” in te typen.’

Voor aanvang van een rechtszaak las Ruth het dossier altijd drie keer. De eerste keer noemde ze ‘een emotionele scan’. Hoe voelde ze zich bij het incident? Je kon gemakkelijk afgestompt raken in dit werk, en ze hield zichzelf altijd voor hoe belangrijk het was om te onthouden wat het slachtoffer voelde: de pijn, de angst, de schrik. De tweede keer was om de feiten op een rijtje te krijgen. Wat was er bekend over het gebeurde? Welke wet zou er overtreden zijn? De derde keer vroeg ze zich af wat er ontbrak. Welke vragen zijn niet gesteld? Welke vragen zijn nog onbeantwoord?

Naast haar man in de auto drukte ze op PLAY voor de eerste, emotionele scan.

Het scherm is gevuld met voornamelijk halfblote mannen en bijna naakte vrouwen, allemaal met een drankje in hun hand. De camera gaat wiebelend van het ene dronken gezicht naar het volgende, schokt omhoog en omlaag. Er is veel lawaai: er wordt gepraat, gelachen en er klinkt waardeloze muziek, zoals de troep die Leah op haar kamer draait. Daar staat Leah, achteraan, in een kort oranje broekje en een blauwe bikini-top. Ze moet ergens hard om lachen en morst bier. Millie en Natasha zijn er ook en delen een overmaatse cocktail.

‘Hoe heet je?’ wil de man met de camera weten, terwijl hij de camera naar omlaag richt, naar de plek waar iedereen naar lijkt te kijken.

Dat is Su niet. Is dat Su?

Er zit een meisje op de dansvloer, die kennelijk voor haar is